

...krīt pārslas kavēdamās logā, klāt atkal Ziemassvētku laiks un es sajūtos kā senāk tālā bērībā...
Piektdienas vakarā luterāņu baznīcā ansambļa „Gaismiņas” meitenes jau ieskandināja šo jauko gaidīšanas laiku.
Cik bezgala mīlas un baltas bija pašas mazākās dziedātājas – kā mazi eņģeļi...

„Ziemassvētku vakarā!”

/Zelma Zilberte/

Krīt lēni mīkstām pārslām sniegs
Cik skaisti, ai, kāds tas ir prieks!
Viss kļūst tik tīrs un spoži balts
Kā marmorā viss būtu kalts.

Kaut sirds kā sniedzīņš būtu balta,
Kaut dzīve daudzreiz cieta, salta.
Kaut nezustu mums dzīves prieks
Kā Ziemassvētkos kritis sniegs.

Gurkst mīksti sniegs zem ragavām
Dzird pulksteniņu skandinām,
Cik brīnišķi šo stundu just
Un visas ēnas iesāk zust.

Kaut mazās sveču guntiņas
Un zaļās egles skujiņas
Mums teic par gaismu, pastāvību
Un dzīves cīņā izturību.

Tāds gaišums, svētums sirdī ceļas
Un dvēsele prieku, spēku smeļas,
Jo šajā svētku vakarā
Sirds ir ar Dievu sakarā.

Bet paies laiks, šis skaistais vakars
Vai ar Dievu tev ir sakars?
Visas šaubas, ilgas rims
Kad Kristus tavā sirdī dzims.

„Pieņēmis cilvēka izskatu, Jēzus iztukšoja pats Sevi, un tāpēc, Viņam nācās visu nepieciešamo ik dienas saņemt no Tēva. Miesa māca, ka, lai saņemtu kaut ko no Dieva, mums ir jābūt īpaši apdāvinātiem vai stiprā ticībā, jo Viņš dod tikai tiem, kuri prot smagi strādāt, pareizi atzīt savus grēkus, sekot pareizajai mācībai vai, citādi sakot, alkatīgi tvert. Jēzus ir uzvarējis alkatību un ļāvis cilvēkam saprast, ko nozīmē ņemt.

Cilvēkam it viss ir jāsaņem ticībā. Tāpēc ir tik ļoti svarīgi ievērot, kā kristietis saņem tās daudzās svētības, kuras Dievs viņam dod caur ticību.

Es varētu salīdzināt to ar ceļojumu kalnos, kad izslāpis ceļinieks atrod skaidra ūdens strautu. Saliekot plaukstas, jūs satverat ūdeni, bet jo ciešāk saņņaudzas rokas, mēģinot paturēt to, kas jums tik ļoti vajadzīgs, jo mazāk jūs plaukstās ir ūdens, līdz beidzot tas pazūd pavisam. Ūdens ir jāsaņem, nebaidoties to pazaudēt, un jātur maigi un pārliecībā.

Tā jums ir jādzēr arī no dzīvības ūdens. Nepūlieties sagrābt to, ko Dievs ir devis, jo tajā pašā brīdī, kad visa jūs uzmanība tiek pievērsta tam, lai paturētu to, ko Viņš sniedz līdz ar Sevi pašu, jūs to zaudēsiet.”

/Michael Wells/

Ziemassvētku pasākumi mūsu baptistu baznīcā -

- **7.decembrī plkst.19.00** Ziemassvētku akustiskais koncerts ar Oskaru Deigeli
- **8.decembrī plkst.10.00** Ziemassvētku tirdziņš
- **23.decembrī plkst.11.00** Ziemassvētku dievkalpojums ar programmu bērniem
- **24.decembrī plkst.17.00** Ziemassvētku Vakara dievkalpojums

Priekules kultūras namā

- **15.decembrī plkst.18.00** Adventes koncerts kopā ar Vaiņodes baptistu draudzes kori.

Vaiņodes kultūras namā

- **16.decembrī plkst.16.00** Adventes koncerts kopā ar Priekules baptistu draudzes kori.

Kalētos

- **23.decembrī plkst.15.00** Ziemassvētku dievkalpojums Kalētu pagastmājā.

////////////////////////////////////

Pagājušā svētdiena bija Mūžības svētdiena. Daudziem šī diena ne ar ko īpaši neasociējas. Citi zin, ka šajā dienā ļaudis piemin savus aizgājušos tuviniekus, apmeklē kapsētas, noliek svečītes. Latviešu kultūrā ne tikai šī pagājušī svētdiena, bet šis, ja tā var teikt, gada tumšākais laiks ir veļu laiks... Ar "veļiem" kaut kā ļoti saistās mana latviešu valodas un literatūras skolotāja pamatskolā, jo viņa ļoti emocionāli uztvēra šo "veļu" laiku. Bet es esmu pateicīga saviem vecākiem un vecvecākiem, kas tomēr ir ļoti centušies, lai audzinātu manī dievbijību un sapratni par to, kas ir mūžība.

Šajā gadā man mūžības tēma ir skārusi īpaši. Vispirms jau tāpēc, ka gada sākumā no mums aizgāja mūsu mīļā omīte. Šobrīd liekot savas domas uz papīra, pār vaigiem rit asaras, jo pilnīgi godīgi es neesmu pārstājusi skumt pēc viņas.

Neliegšos, ka ļoti ilgi, pat gadiem biju domājusi kā tas būs, kad viņas nebūs, jo omīte daudz pati runāja par mūžību. Baudīju katru dienu, mēnesi un gadu, ko varējām kopā svinēt, kamēr viņa bija šeit uz zemes. Man pat bija plāns, ka tad, kad mums ar brāli abiem būs divi bērniņi, tad viņa drīkstēs iet uz debesīm.

Dieva plāns bija citādāks. Es gan reizēm dusmojos, kāpēc Viņš omīti paņēma tieši tādā veidā... Bet atceros, ka sen sen, pirms vairākiem gadiem, kad man likās, ka man Dievs nav vajadzīgs un vēl vairāk, kad mana omīte, kura Viņu ļoti mīl, tik bieži cieta no visādām dzīves likstām... Viņa man sacīja tāds vārds: "Dievs mani ļoti mīl!" Es to nesapratu un nejautāju kāpēc viņa tā domā. Bet omīte nojauta manas domas un vienmēr atbildēja: "Tāpēc Viņš pārbauda un dara ciešanām tādu galu, ka mēs - Viņa bērni to varam panest..."

Man vēl joprojām, arī šodien, kad zinu, ka Dievs man ir vajadzīgs, ir jādomā par šo. Kaut arī tas ir melns uz balta Bībelē rakstīts. It kā skaidri zināms, bet tajā pat laikā...

Dievs laikam arī mani ļoti mīl un daudz ir atklājis caur omītes piemēru, caur viņas dzīvi un viņas nepārprotamo un neliekuļoto ticību. Daudzkārt par notikumiem manā dzīvē gribas kliegt uz debesīm - kāpēc tā? kāpēc tieši ar mani? kāpēc manā vietā nevar būt cits? Bet tā ir mana dzīve, ko man ir dāvājis Dievs. Kaut ko atklājis, kaut ko vēl tur neziņā, pārbauda, pamāca un žēlo. Cik bieži esmu saukusi uz debesīm - "Kāpēc?" Tik bieži esmu dzirdējusi - "Tāpēc, ka mīlu!"

Katram notikumam man gribas rast skaidrojumu, un ne jau labajiem, par tiem - ātrais paldies, Tēt! un jau nākamajā mirklī domas ir citur, bet par tiem notikumiem, kas ir nepatīkami, kas nes sāpes, pārpratumus, ciešanas, tos gribas šķetināt un saprast. Bet jo vairāk pie tiem kavējos, jo vairāk spēju ieskatīties Mūžībā.

Es zinu, ka debesīs valdīs prieks, tur nebūs sāpju, tur mums būs jauna miesa... Tas viss skaistais, kas apsoliāts Dieva vārdā. Bet tā īsti debesis apzināties ir grūti, ja pašā pašā pirmsākumā nav skaidrs, caur ko mēs šajās debesīs varēsim iekļūt.

Jēzus saka - "Es esmu ceļš!" Jēzus ir ceļš, pa kuru ejot mēs ieiesim Mūžībā, bet tas nebūs viegls. Jēzus ir ceļš cauri grūtībām, cauri skumjām, sāpēm un ciešanām. Man gadiem ilgi bija dzīvais piemērs, kurš gāja pa šo ceļu. Un nemitīgi arī iedrošināja mani pa to iet. Es nedzirdēju solījumus, ka nebūs vairs jāklūp, bet dzirdēju iedrošinājumu, ka būs, kas manus ceļgalus sadziedēs, ja paklupšu. Es nedzirdēju pavēli, ka nedrīkstēšu krist, bet dzirdēju iedrošinājumu, ka, pat ja kritīšu, Dievs mani turēs. Es nedzirdēju vajadzību pēc atzinības, bet dzirdēju, ka Viņš mani būs atzinis.

Cilvēki var uzcelt mūrus no sevis pašiem, no mērķiem un kristiešu imidža. Mēs paši sevi apkraujam ar labajām rakstura īpašībām, labajiem darbiem un nemitīgu cenšanos tos piepildīt. Paši sevi par tiem slavējam un sakām - esam labie Dieva bērni! Un es sevi arī esmu apjuzusi ar šīm lietām. Reizēm apjūku, vai man ir svarīga atzinība mācītāja vai tomēr Dieva acīs. Vai kalpošanā es eju ar mīlestību vai bailēm, ko draudze par mani domās, ja nekalpošu. Atsakos no nekristiešu draudzības, jo viņi tak ir pagāni un var slikti mani ietekmēt, bet nepadomāju, ka viņiem varbūt ir vajadzīga mana draudzība, jo cita cilvēka viņu paziņu lokā nav, kas ir pazīstams ar Dievu... Kā tad lai viņi ierauga, kāds ir Dievs...?

Bībelē Pāvila vēstulē Galatiešiem mums ir visiem ļoti labi pazīstama rakstu vieta par Svētā Gara augli, bet vai esat pamanījuši, ka tur ir arī rakstīts, kas neiemantos Dieva valstību?

Elku kalpība, burvība, ienaids, strīdi, nenovīdība, dusmas, ķildas, šķelšanās, nesaticība, ķecerība, skaudība, dzeršana, dzīrošana un tamlīdzīgas lietas... tie, kas tādas lietas dara, nemantos Dieva valstību. Es pat necentīšos iedomāties nevienam citam kā sevi un šīs rakstura īpašības. Daudz no tām man nepiemīt, bet vai visas? Nē, es dusmojos, mēdzu ķildoties, un elku

27.12. - Lina Riaukiene

30.12. - Ivonna Rozentāle

30.12. - Mārcis Zīverts – 35 gadu jubileja

Tu vari būt nodevies draudzei un nebūt nodevies Kristum, bet tu
nevari būt nodevies Kristum un nebūt nodevies draudzei.

/J.Osteen/

Paldies palīgiem! zentasvara50@inbox.lv